

En la bíblia digital de Prisa he escoltat avui la vídeo-reflexió de Gabilondo, titulada «[La democràcia se rinde](#)». Després he llegit un article de Jorge M. Reverte, titulada «[La democràcia en riesgo](#)». I finalment he anat a parar a la crònica de la visita a Madrid de Stéphane Hessel, l'autor dels *Indigneu-vos!* i *Comprometeu-vos!*. Una crònica, per cert, que la redactora titula animosa i esperançada: «[Hay que inventar una nueva democràcia](#)». La premsa lliure té aquestes coses, que a vegades, de tan lliure, aparenta perfectament que no sap que en realitat no ho és. Potser per això s'enderia ara, després de l'encabironat neocon de la Constitució, a parlar d'una democràcia que ha estat gasejada pels capitosts del socioliberalisme al qual s'adscriu ideològicament un dels periòdics protagonistes de la Transició. Herbert Marcuse [va escriure](#) que «*les tendències totalitàries de la societat unidimensional fan ineficaces les formes i els mitjans de protesta tradicionals, potser fins i tot perillosos, perquè preserven la il·lusió de sobirania popular*». Aquesta premsa conserva en llanda exactament aquesta il·lusió a fi d'establir els marges de dissensió. Bona prova d'això foren les [obvietats insòlites](#) dels *wikileaks* espolsats pel diari El País. En paraules de [Michel Chossudovsky](#): «*Sota la il·lusió de capitalisme contemporani, la il·lusió de democràcia ha de prevaler (...). El propòsit no és reprimir la dissidència, sinó, per contra, donar forma i modelar el moviment de protesta, per establir el límit a la dissidència*». La paradoxa és que la dictadura de facto que han imposat els *merkkels* ha esvanit, també, aquest miratge de la dissidència programada, que per descomptat ja no il·lusiona ningú. Democràcia? Constitució? Estat? [Ordre](#) objectiu de les coses. Profecia de [Vicent](#), doncs: *desgracià la pluja les banderes*.